

avond door de veilige beschutting der plant soenen gaan....

Hun hoofden negen naar elkander.... niets leek er, op dien nachtelijken weg, voor hen te bestaan dan zij beiden.... zij schenen aan niets te denken, om niets zich te bekommeren, dan om elkaar.

Als vastgehaakt volgden Lize's oogen elke beweging van de twee gestalten, met intense spanning greep hen haar blik, als kon ze daarmee tasten en raden naar wat er tusschen hen werd gesproken. En pas toen zij, struikelend, zich pijnlijk stootte aan een steen op den weg, lieten haar gedachten de anderen los en keerden naar haarzelve.. zij, sluipend als een dief in den nacht.... hijgend van moeheid en bevend van ellende, ...zij, Herberts vrouw, verwaarloosd en smadelijk vergeten.... om den tuin geleid en gewetenloos bedrogen, zij, speurend eindelijk, als een jager het langvervolgde wild: het bedrog.... het bedrog....!

En op dat oogenblik kroop een ongekend gevoel in haar op, een ander dan de prikkelende argwaan der laatste maanden, dan haar jaloersche achterdocht; wezenloos onderging ze het, gevangen in een geweldigen ban, recht op en als verstijfd, terwijl haar handen zich krampten totdat de nagels in heur palmen drongen.

En in haar eigen pijn voelde ze, zóó fel, zoo hevig als een werkelijkheid, diezelfde vingers nijpen, nijpen in den zachten blanken meisjeshals.... ze voelde het slanke lichaam knakken onder haar greep, ze zag den rooden lachenden mond verstarren en hoorde heur eigen ijzigen lach.... Uit de diepten van den nacht kwam het fel visioen op haar aangevaren.... over haar, dóór haar — een lang, geweldig oogenblik.... toen ontspanden zich haar krampende vingers.... ze werd zichzelf weer bewust.... eenzaam in donker en nevel.... en daar voor haar.... ongedeed voortschrijdend.... rustig in hun saamhoorigheid....de twée.

* * *

Ze staken den weg over en stonden stil in den lichtschijn van een lantaarn; de handen grepen elkaar.... hun afscheid.

Lize, verborgen achter den hoogen rug van een heester, zag hoe het meisje heur gezicht achteroverboog; in het witte licht scheen zij doodsbleek, haar mond was strak en pijnlijk gesloten. Roerloos stond Herbert op haar neer te zien, zijn gelaat bleef in de schaduw.

Doch nu lichtte hij den hoed en stond blootshoofd — lang — als beidde hij een plechtig oogenblik, en op zijn als-een-masker-strak gezicht lag een wonderlijk lichtenden trek.

En opeens, met een sprong, met een roep van zijn naam als een rauwen kreet, was zij vlak bij hen.

Hun handen lieten los, Herbert, met een impulsieve beweging, schoof zich vóór het meisje. Zóó volkomen onvoorbereid was voor elk van hen — ook voor Lize — het samen treffen, dat zij zelfs niet poogden om den schijn te redden.

Strak recht op, smadelijk hooghartig wachtte Helma; onder den stoeprand, kleiner nog dan anders, een vormloos figuurtje in haar grauwe cape, stond Herberts vrouw.

Maar haar smalende lach snerpte door de stilte, kaatste luguber tegen de gevels der slapende huizen, en met dien lach voelde ze zich groeien boven de ander uit, die de schouders dook en rilde.... maar géén pas week.

Herbert was de eerste die sprak, heesch en dringend.

„Ga mee Lize, ga nou mee.... niet hier.. niet hier praten....”

Doch zij bewoog — al vatte hij haar arm — niet van haar plaats.

„O hoe slècht!” barstte ze plotseling uit, zonder haar woorden te weten, „hoe slecht en geméén.... o, wat ben jij....”

Doch het meisje kromp niet onder den smaad, één oogenblik wendde ze den blik en zag Herbert aan.

„Haat me maar”, zei ze dan met een